

**L'udmila
Magdolenová**

DVOJDOMA

ilustroval Martin Kellenberger

DVOJDOMA

**Ľudmila
Magdolenová
DVOJDOMA**

slovar

Text © Ľudmila Magdolenová 2026
Illustrations © Martin Kellenberger 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2026

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7820-7

Venujem Júlii, Michaelae, Rii, Shamíte a Warunyi,
ktoré ma učia nevzdávať sa, a tatkovi a maminke,
mojim najväčším fanúšikom.

Nicht immer Kaviar

Zürich, 1992

Scheideggstrasse je ulica s honosnými domami z osemnásteho storočia v židovskej štvrti. Židovská štvrť? Júliu s Romanom prekvapila početná ortodoxná komunita, chlapi v miniatúrnych oblekoch, s brčkami visiacimi na sluchách, a dievčatá v modrých sukniach pod kolenná, s košeli zahalujúcimi ruky až po zápästia.

Keď sa na jeseň roku 1991 presťahovali do Zürichu, prekvapilo ich toho viac. Napríklad obchod, v ktorom po stenách tečie čokoláda, alebo prístroj na magnetickú rezonanciu Siemens Magnetom Open v nemocnici Triemli. Roman, absolvent Prvej lekárskej fakulty Karlovej univerzity v Prahe, tu v Triemli pracuje. Ešte len začal zbierať skúsenosti na prvú atestáciu a odrazu je na Západe. Vďačí za to pádu železnej opony a ešte inej šťastnej náhode.

Júlia je taktiež absolventka Prvej lekárskej fakulty, Romanova spolužiačka a teraz už aj manželka. A čo ešte? Fakt, že sem prišli, ju núti nanovo sa definovať.

Roman ráno odchádza do roboty, Júlia stojí pri okne a kýva mu. Potom sa celý deň nudí. Varí, perie a pozoruje susedov. Sú to starší uhladení páni a dámy, pri každom stretnutí Júliu nielen pozdravia, ale jej aj zaželajú veľmi príjemný zvyšok dňa.

Júlia s Romanom bývajú v podkroví historického bytového domu, ktoré predtým slúžilo na chov holubov. Na ostatných poschodiach sú grandiózne byty s dlhými

pavlačami a tiež menšie byty prerobené z miestností pre služobníctvo.

Na štvrtom poschodí, v najväčšom byte s krásnym výhľadom, býva doktor s manželkou Oľgou. To on bol ich šťastnou náhodou, on im zabezpečil Romanovo miesto aj tento byt. V práci si ho zobral pod ochranu a Roman ho poslušne na každom kroku nasleduje.

O poschodie nižšie býva dôchodcovský pár. Pán nosí jazdecké čižmy po kolená a jeho ženu Júlia vídava takmer každý deň prať. Práčovňa je spoločná pre všetky byty, umiestnená v suteréne. Také honosné byty a nemajú práčku? Júlii to pripadá hlúpe vždy, keď s košom bielizne stúpa hore točitým schodiskom. Okrem toho bývajú v dome ešte dve dôchodkyne – dôchodkyňa s bielym psíkom a dôchodkyňa s mačkou, ktorej do pivnice každý mesiac auto Feldschlösschen dovezie niekoľko prepraviek s pivom.

A potom tu je zvláštna dvojica so psom. Júlia odhaduje, že muž trpí spastickou diparézou, zrejme stredného stupňa. Pri chôdzi sťažka dopadá na jednu nohu, takže sa opiera o rolátor, protetickú pomôcku na štyroch kolieskach. O rolátor si priväzuje aj psa. Býva s ním mohutná žena, do tváre mladá, ale šedivá, nakrátko ostrihaná, s hustými chlpmi na rukách aj nohách. Táto žena zdraví každého už z diaľky, a keď ju odzdravia, ešte poďakuje. Júlia nevie, čím by sa mohli živiť. Žena možno dostáva nejaké peniaze za opateru, ale aby to stačilo na byt v Kreis 2?

Júlia ich pozoruje z okna. Vtom zapiští zvonček. Strašne sa mykne, akoby jej uvideli do hlavy, a beží otvoriť.

„Dobrý deň,“ pozdraví dôchodkyňu z tretieho poschodia.

„Grüezi. Dnes periem a v práčke sú veci,“ porozumie Júlia z jej švajčiarciny.

„Dobrý deň. Ďakujem za informáciu. My sme ale prá-
li už predvčerom... Môžem sa ísť pozrieť, ale na deväť-
desiatdeväť percent to nie sú naše veci.“

Júlia sa snaží prispôbiť mentalite, byť milá a zdvorilá.

„Aha. Tak sa spýtam ešte na jednotke,“ povie suseda
a zapraje jej veľmi pekný zvyšok dňa.

Zvyšok dňa nie je veľmi pekný, skôr osamelý. Uvarí
obed, zje obed. Z okna pozoruje dážď, mokré stromy,
borovice a lípu na dvore. Neskôr sa odvezie električ-
kou na kurz nemčiny. Po kurze sedí na nábreží a pozerá
sa na vodu v rieke Limmat. Myslí na to, ako v druhom
ročníku s Romanom sedávali na Letnej na podstavci pri
pomníku a skúšali sa z fyziológie.

„Mediátorové systémy, které mají v CNS převážně ex-
citační...“

„Glutamán,“ odpovie Roman, ešte ani nedokončila
otázku. „A inhibiční účinek má GABA a, b, c, d.“

Júlia žiarlila, pretože Roman sa učil menej ako ona
a aj tak si všetko pamätal rýchlejšie. Mal dobré známky,
aj keď hovoril, že on toto nešiel študovať pre známky.
Žiarlila a zároveň jej pripadalo nesmierne príťažlivé, ako
sedí na schodoch, ruka na kolene, ako to sebavedome
vysloví: „glutamán“.

V štvrtom ročníku Júlia žiarliť prestala, v piatom sa
presťahovali na manželáky. Júlia si vybrala gynekológiu,
Roman diagnostiku.

Odkedy sú v Zürichu, zem medzi nimi praskla a túto
puklinu pomaly, každý deň po troche, zalieva voda. Stoja
na opačných brehoch a svet toho druhého sa vzdáľuje.

V decembri ťahá Roman veľa služieb. Júlia sa za celý ži-
vot tak nenudila. Pečie, pozerá na zamrznutý Limmat,

zriadi si kartičku do knižnice, číta a díva sa z okna. Až dvadsiateho ôsmeho má Roman konečne voľno. Jedia rezne a šalát a v hlavných správach na SRF počúvajú príspevok o Bratislave:

„O štyri dni vznikne v Európe nové hlavné mesto. Bratislava, hrdé mesto z čias Márie Terézie, je dnes *ziemlich heruntergekommen*.“

Nasledujú zábery starých meštianskych domov s vybitými oknami, potom vidieť akéhosi muža opravujúceho fasádu. Na nábreží Dunaja sa stavia, okolo budovy Národnej rady rastie lešenie.

„Budúcnosti sa bojím,“ hovorí mladá predavačka na vianočných trhoch, „všetko bude ešte horšie.“

„Už dnes je nezamestnanosť vysoká a ľudia netušia, či budú mať zajtra prácu,“ pokračuje redaktor. Na obrazovke svieti žltou údaj 24 %, aktuálna výška inflácie.

„Štatistický úrad v Prahe predpokladá pre obe krajiny vážnu recesiu,“ uzatvára hlásateľ.

Obaja mlčia, každý si vážnu recesiu premieta do vlastných myšlienok po svojom.

Prvého januára sú v hlavných správach zábery z Námestia SNP, muž v baranici a páperovej bunde práve vystrelil šampus. Politici v Národnej rade spievajú hymnu. Potom ukážu prvé dieťa narodené na Slovensku a Júlia si uvedomí, že v decembri nemenštruovala. Tretieho januára si nájde v Zlatých stránkach číslo ženského doktora v Stadtspital Triemli, no už o pár dní termín zruší, pretože januárová perióda sa predsa len dostaví.

Nasledujúce mesiace prebiehajú cyklicky. O pol šiestej stojí Júlia pri okne, máva Romanovi a doktorovi. O šiestej púšťa dôchodkyňa do záhrady mačku. Mačka urobí

potrebu pod strom. O štvrt' na sedem ide venčiť pán s DMO a o pol siedmej vychádza pani s bielym psíkom. Potom sa Júlia naraňajkuje a číta si. Momentálne má požičaného Simmela, *Es muß nicht immer Kaviar sein*. Už si odpísala recept na pečené jablká, čokoládovú tortu a cibuľový koláč. Za posledné mesiace sa vo varení zdokonalila. Napríklad cibuľový koláč nikdy predtým nevidela. Postaví polievku a skontroluje, čo sa deje za oknom. O 10.30 odchádza na prechádzku Ol'gina opatrovatel'ka s deťmi. Po obede prichádza na návštevu babka k babke alebo babka k babke. Celý dom pravidelne tiká. A za plotom jazdia chlapci v miniatúrnych oblekoch na bicykli.

Večer s napätím čaká, čo povie Roman na jej jedlo. Väčšinou sám od seba nepovie nič.

„Chutí ti?“

„Mhm.“

„A aký si mal dnes deň?“

„Normálny.“

Chce, aby jej opísal, čo presne robil, no on povie len:

„Robotu.“

„Ešte stále si na heme?“

„Mhm.“

„A mali ste dnes aj...“

„Srdiečko, som unavený, nemôžeme sa rozprávať o niečom inom ako o robote? Povedz mi, čo si robila dnes ty.“

Júliin deň sa dá nabráť na lyžičku a zjesť jednou vetou.

Začiatkom júna má Júlia pri večeri novinku:

„Pán s DMO nás pozval na Jánsku záhradnú slávnosť.“

„Dobre, srdiečko, tak choď, keď chceš.“

„Ale on nás pozval spolu, že tam budú všetci susedia...“

„No to určite, ja medzi tých starých páprdov nepôjdem.“

O pár dní pozval na Jánsku záhradnú slávnosť Romana doktor. Vraj čokoľvek napečené je srdečne vítané. Tak, srdiečko, mohla by si niečo upiecť?

Dvadsiateho štvrtého júna stojí na dvore altánok a v ňom okrúhle stolíky, každý s dvomi stoličkami. Na stolíkoch horia lanterny a medzi jednou z borovíc a lipou visia biele žiarovky. Odniekiaľ hrá príjemná, tlmená hudba, všetko pôsobí útulným dojmom. Júlia si dáva záležať, oblieče si šaty a nasadí aj snubný prsteň. Keď zídu dole, niekoľko susedov už sedí vonku alebo postáva pri pulte s vínom. Pri pulte s občerstvením pani s pudlom ukladá na porcelán doma pečené koláče. Júlia jej s ostychom podá čokoládovú tortu a cibulový koláč.

„*Jam, jam, daa sieh' ganz fin uus!*“ pani sa povzbudzujúco usmeje.

Júlia sa usmeje tiež, sklopí zrak a spraví pár rýchlych krokov neurčitým smerom. Potom sa poobzerá.

Roman už sedí pri stolíku s doktorom. Mohla by si k nim prisunúť stoličku alebo sa ísť spýtať susedy, či nepotrebuje pomoc s krájaním. Nerozhodne postáva, až si ju všimne doktor a zamáva na ňu.

„Ahoj, Júlia, ako sa máte?“ spýta sa potom, čo jej Roman prisunul stoličku a išiel priniesť víno.

„Celkom dobre, ďakujem. A vy?“

„Ide to. Máme toho dosť, kúpili sme teraz nové prístroje...“ rozhovorí sa o robote, Júlia prikyvuje, keď zrazu sám seba v strede vety preruší: „Geht es Ihnen gut?“ A ste v poriadku?

Júlia vie, že myslí zdravotne, ale netuší, čo by mu okrem „Hej“ mohla povedať.

„Hej.“

Doktor na ňu pozrie, no nepovie už nič.

Ani Júlia už nič nepovie, napije sa vína, ktoré priniesol Roman. Medzitým prichádza aj Oľga s deťmi. Júlia sa poteší, pretože Oľga je jej spojenkyňou. Aj Oľga vyštudovala medicínu, ale jej diplom zo ZSSR, teraz z Ukrajiny, neuznali. Keď stretla doktora, pracovala ako Putzfrau. Potom si sny skryla za kočík.

Júlia sa s Oľgou dlho rozpráva. Kvety lipy voňajú, víno je chutné a z večera je noc. Oľga, Oľga. Júlia, Júlia. Alebo je len Oľga-Júlia?

Odrazu doktor poklepe Oľgu po pleci, je čas ísť dať deti spať. Máš pravdu, idem ohlásiť opatrovatelku.

Vtedy sa Júlia obzrie a zbadá, že šedivá pani nemá šaty. Len tak si sedí pri stolíku, v ruke pohár s bielym vínom a pozerá na ruch prebiehajúcej oslavy. Biely psík leží pod stolíkom, pán v jazdeckých čizmách sa zohne, aby ho pohladkal. Aj on je, okrem číziem a klobúka, nahý.

Júlia sa rozhliadne dookola, aj ďalší susedia a susedky sa prechádzajú bez šiat alebo si ich práve vyzliekajú a skladajú do úhladných kôpok na kraji altánku. Všetko to prebieha tak mechanicky a automaticky, až to Júlii pripadá samozrejmé. Sleduje pána s kratšou nohou, ako stojí opretý o svoj vozík a čaká, kým mu jeho obrovská priateľka vyzlečie nohavice. Pozerá na dámu s mačkou, na jej vysušený hrudník a žilnaté nohy.

Spomenie si, ako bola, možno pätnásťročná, s rodičmi v kúpeľoch v Piešťanoch. Nemala svoje telo rada, hanbila sa za tučné palce a materské znamienka. Ale vtedy, v tom bazéne, sa medzi starými telami odrazu cítila hladká a pružná, takmer krásna.

Vyzuje si sandálky, a keďže Romana nikde nevidí, poprosí doktora, aby jej rozopol vzadu šaty. Doktor to mechanicky urobí a Júlia oblečenie zanesie na kôpku. Rozopne si podprsenku, uloží ju k šatám, a keď si stiahne

nohavičky a položí ich k ostatným veciam, zdá sa jej, že sa večer predsa len o niečo vychýlil, že každý pohľad pod borovicami a lipou o ňu zavadil. Jej telo žiari do noci a Júlia teraz tiká v rovnakom tempe ako zvyšok domu.

„Grüezi. Znova sa stratil papier s rozpisom prania.“

Júlia práve dojedla raňajky a zapla si SRF, keď jej zazvonila dôchodkyňa z tretieho.

„Ešte som dnes nebola dole, neviem, nevidela som ho.“

Hľadá v babkinom pohľade niečo zo včerajška, nie je tam však nič.

„Spýtate sa aj manžela?“

„Áno, spýtam.“

„Dobre. A ešte, vy ste piekli ten cibulový koláč? Mohla by som si od vás vypýtať recept?“

Uhryznutie od pavúka

Zürich, 2018

Scheideggstrasse je tichá ulica s honosnými domami z osemnásteho storočia a nízkymi bytovkami, postavenými koncom dvadsiateho storočia. Jeden koniec ulice sa napája na hlavnú cestu, druhý sa končí vo vnútrobloku. Budovy s netradičnou svetlomodrou fasádou, vyhotovenou zo zliatiny, sú rozostavené do štvorca, v ktorého strede sa nachádza zelená plocha s detským ihriskom. Tá s využitím zvažujúceho sa terénu maskuje parkovací dom. Tráva na pozemku okolo budov je vždy pokosená, živý plot vystrihaný, sezónne kvety a okrasné kríky nasadené. Okrem kríkov tu rastie aj niekoľko stromov, hrab, tri jelše a jedľa vyššia než tá najvyššia päťposchodová bytovka. Na ihrisku sa deti šplhajú po čínskom javore s červenými listami. Väčšina detí sa tu narodila, ale občianstvo tejto krajiny nemajú. Súdiac podľa ich rodičov, bolo by možné označiť toto miesto za migrantskú štvrť.

Migrantská štvrť? Na zvončekoch je vidno aj mnoho priezvisk typických pre túto krajinu. Patria poväčšine starším, pracujúcim dvojiciam s odrastenými deťmi a dôchodcom s pravidelným rytmom dňa.

Vo Švajci sme druhý mesiac. Prišli sme sem dobrovoľne, Matej preradený z bratislavskej pobočky, ja s minimom na rukách, veď na materskej dovolenke mi je to jedno, či som tu alebo tam. Asi. Kultúrny šok pozostáva

z vysokých cien – päťdesiat frankov za namontovanie menovky na zvonček, šesťnásť frankov za vrecká na smeti, zo zákazov – zákaz vyhadzovať smeti v nedeľu, zákaz splachovať medzi dvadsiatou druhou a šiestou hodinou, a zo spoločnej práčovne.

Ponožtičky dostaneme od Číňanky. Vraciame sa po pavlači z práčovne a z jej kuchyne počuť lomoz. Okno má dokorán, tak ako každý deň, a ja sa, tak ako každý deň, čudujem, či sa nebojí, že jej cezeň do bytu nalezú pavúky. Pavlač ich je plná. Zakaždým, keď otvorím dvere, sa predom mnou nejaký zjaví. Domová služba síce pavlač každý týždeň vysáva, ale čo z toho – celú noc sa na nej svieti a tá háved' strategicky budeje siete pri svetidlách.

Dvere najprv pootvorím. Ak sa z nich nejaký pavúk spustí, pripravenou topánkou ho tresnem. Ak sa nespustí, zastriem striešku na kočiari a rozbehnem sa na druhý koniec pavlače. Tam opäť skontrolujem dvere. Čisté.

Práčovňu máme dole v pivnici. V prací deň – jedno doobedie alebo poobedie do týždňa, riadne zaznačené v zozname na pivničných dverách – cestu cez pavlač absolvujeme minimálne štyrikrát tam a naspäť.

Pri jednej z výprav počujem zo susedinej kuchyne štrkot riadu. Nazriem cez okno – stojí chrbtom k nám a ukladá hrnce do škatule. Už dávno sa jej chcem ospravedlniť za večerný krik a plač. Nena má koliky a ja v hlave vidím všetkých susedov s mobilom v ruke, ako sa rozhodujú, či zavolať sociálku, alebo to nechať tak.

Musím si ju nakloniť na svoju stranu, ukázať, že sme normálni a dieťa netýrame.

„Grüezi,“ pozdravím do okna.

Suseda sa obzrie.

„Hallo!“ určite má po tridsiatke, možno aj viac.

„Som Michaela,“ vystriem k nej ruku v snahe predsta-
viť sa. „Chcela som sa ospravedlniť, dúfam, že vás veľmi
nevyrušujeme, sme tu noví, máme malé bábätko...“ skú-
šam najprv po nemecky, potom vetu zopakujem po an-
glicky. Chytí sa na angličtinu.

„Nie, nie, žiaden problém,“ podíde k oknu so širo-
kým úsmevom. Vidno jej všetky zuby, horné aj dolné.

„Chlapec alebo dievča?“ ukazuje na Nenu.

„Dievča.“

„Koľko mesiacov?“

„Štyri.“

Nena sleduje rozhovor z kočiara, a keď sa k nej Čí-
ňanka nakloní, nahlas sa rozosmeje. Ešte nikdy sa takto
nahlas na cudzieho nesmiala. Dúfam, že si tým susedu
získa, no pre istotu sa znova ospravedlňujem.

„Je taká živá, má tak veľa energie... Dúfam, že vás
v noci nebudí plač.“

„Žiaden problém,“ opakuje Číňanka a po odmlke
dodá: „Sťahujem sa.“

„Fiha, dúfam, že nie kvôli nám.“

„Nie, nie,“ usmieva sa tak po čínsky, čo môže pokoj-
ne znamenať aj áno. „Mala som to hodinu do roboty.“

Pozerá na Nenu, ktorá sa smeje, a ja sa teším. Keďže
odchádza, znamená to, že nás neudá.

Už by som rozhovor chcela formálne ukončiť, ale,
skôr ako sa rozlúčim, pani z kuchyne odíde. Keď sa
dlho nevracia, poberiem sa domov.

O chvíľku nám zvoní pri dverách.

„Pre vás.“

V ruke drží detské háčkované ponožtičky. Vyzerajú
úplne čínsky, s vyšitým slnkom a žltó-červenými šnúrkami.
Krpčky pre deti bývajúce na stepi.

„Vau, sú krásne.“

„Poslala mi ich moja mama.“

Mama pošle dcére, ktorá sa presťahovala na druhý koniec sveta, ručne robené papučky pre bábätko. A ona ich dá susede, ktorú vidí prvýkrát v živote.

Niečo mi na tom neseď.

Vylezie z nich jedovatý pavúk a uštipne Nenu za trest, že plače?

Hanbila som sa sama pred sebou, keď som si ich z každej strany prezerala. Žiaden pavúk ani nič iné.

V Bratislave sme mali balkón, na ktorý sa ledva zmestila stolička. Tu máme súkromnú pavlač a tiež balkón, veľký ako ďalšia izba, obrovské kamenné kvetináče, čakajúce na to, keď do nich niečo zasadím, a výhľad na zasnežené Alpy. Zato však nula sociálnych kontaktov. Toto bol zatiaľ môj najdlhší rozhovor. Pani z tretieho poschodia nás síce vždy z diaľky a srdečne pozdraví, no ďalej ako po veľmi pekný zvyšok víkendu sme sa zatiaľ nedostali. Milo sa nám zdraví aj kučeravá pani s bielym psíčkou a dôchodkyňa s mačkou. Historický bytový dom, zdá sa, obývajú poväčšine dôchodkyne.

Preštudujem menovky na schránkach. Dom má štyri poschodia, na každom poschodí po dva až tri byty, a malú garsónku v podkroví. Väčšina priezvisk je nemeckých, no na jednotke nájdem jedno čínske meno a na dvojke slovanské. My a pani Li bývame na štvorke. Popri dverách jej bytu sa vychádza po točitom schodisku ku garsónke pána a pani Anbudainambi, jediných ľudí v našom veku, ktorých sme tu stretli. Muž je programátor, zhodou okolností Matejov kolega, pani nerobí. Niekedy si predstavujem, ako u nej zvoním s koláčom v ruke. Dobrý deň, toto som upiekla. Neprídete sa k nám pohrať? Budete moja kamarátka? Koláč by sme si mohli dať na balkóne.

Možno by ju ale vyplašilo dieťa. Oni deti nemajú, čo je čudné, pretože Indovia mávajú veľa detí. Aspoň myslím.

Upečiem koláč aspoň pre pani Li, z vďaky za tie ponožky. Zvoním s mangovým cheesecakeom v ruke, ale neotvorí, hoci okno na kuchyni je stále otvorené.

Keď Nene obujem ponožky prvýkrát, pani Li je už odšahovaná. Obujem prvú ponožku, nestane sa nič zvláštne. No pri druhej sa Nena začne vznášať. Celé telo sa odlepí niekoľko centimetrov od gauča, akoby v jej vnútri bolo hélium. Nevznesie sa celkom k stropu, len ju mierne nadvihne. Najprv si zmenu ani nevšímne. Ďalej sa snaží odhryznúť z indulony. Siahnem pod ňu rukou, aby som sa presvedčila, či sa mi to nezdá. Nezdá. Levituje. Asi päť centimetrov nad gaučom poležiačky levituje.

Vtedy jej vypadne indulona, ručičky sa zatrepocú vo vzduchu. Zľakne sa, hneď sa u nej spustí Moorov reflex, vypleští oči a začne kričať. Automaticky jej stiahnem ponožku a v momente leží opäť na gauči. Prestane kričať, v šoku hľadíme jedna na druhú. Znovu jej ponožku obujem. Levituje. Vyzujem. Znesie sa na gauč.

Odštartujem ďalšie kolo, ale vtedy sa spustí kvílivý, strašný plač, tečú jej slzy a začne sa mykať. Schytím ju do náruče, ponúkam prsník, cumlík, hojdám ju, až ju o pár minút des prejde. Spokojne vyvaľuje oči, akoby o ničom nevedela. Aj ja vyvaľujem oči, ale nespokojne. Chcela som to znovu skúsiť, ale nie za takúto cenu.

Rozhodnem sa počkať do večera, kým príde Matej z roboty. Bude ju rozosmievať a počas toho mu to predvediem.

„Mala by si si oddýchnuť,“ posielala ma Matej na strieďačku, keď jej ponožky obujeme a nič sa nestane.

Bez námietky prijímam, no hneď ako vojdem do spálne, počujem krik – práve vtedy sa vznesie, kým dobehnem naspäť, je na gauči.

„Keď si tu nebola, tak to fungovalo. Alebo už šibe aj mne.“

„Tak to skús ešte raz,“ odchádzam do spálne.

Počujem krik, zase sa vznáša. Matej nechápavo hľadí, Nena vrieska, nie je jej to príjemné.

„Nebudeme jej tie ponožky dávať, keď potom tak kričí,“ rozhodne Matej, akoby to bol suter, ktorý škriabe. Neverí tomu, čo videl na vlastné oči, alebo čo?

„Áno, vznáša sa. Ale evidentne sa vznášať nechce. Tak jej to nerob nasilu.“

Znovu ma pošle spať a ja viem, že by tie ponožky ihneď išiel vyhodiť, a tak si ich radšej vezmem so sebou.

Cez spáľňové dvere počujem, ako sa Matej Nene prihovára a ako si ona čosi mrmle.

Obzerám si tie ponožky. Dokonca sa pokúsim si ich aj nastoknúť, do každej sa mi zmestí palec a dva prsty.

Nič sa nestane.

Zobudí ma Matej, Nena je už hladná, mám jej dať mlieko. A aj on je už hladný, jeden z nás musí prichystať večeru. Hneď sa ho pýtam, čo s tými ponožkami, ale Matej len kuká.

Aké ponožky? Tie od Číňanky predsa! Lieta!? Ved' sa vznášala, sám si to videl.

„Srdiečko, niečo sa ti snívalo. Objednal som ti turistické ponožky, aj detský nosič som objednal, aby sme mohli ísť na turistiku. Ale sebe ešte musím objednať ruksak, Osprey, šesťdesiatpäťlitrový, keď pôjdem na Tour de Mont Blanc...“

Hľadám tie ružové ponožky pre deti v stepi, ale nikde ich neviem nájsť. Matej sa tvári, že o ničom nevie, pokračuje o turistických ponožkách a pri večeri sa ma

celkom vážne pýta, či som neuvažovala o nejakej pomoci. Vysvitne, že myslí pomoc v domácnosti a s Nenou, nie lekársku. Odmietam s tým, že som v pohode a isto by to bolo drahé. V skutočnosti si každý deň predstavujem, aké by to bolo super, keby tu so mnou – v tejto krásnej cudzine, kam sme sa presťahovali pre tie svetlé zajtrajšky, ešte niekto bol. Spoločnica. Nemusela by nič robiť, ja by som všetko robila, nakupovala, varila, upratovala, dojčila, hrala sa, tak ako aj doteraz, ona by len sedela na gauči a zhovárala sa so mnou.

Matej chodí z roboty neskoro, unavený a mlčanlivý.

Kým prežúva večeru, nenápadne pokukujem, ako hrá nejaký indický otecko s deťmi na trávniku pred bytovkou futbal. Mestečko je plné Indov – programátorov. Ind vhadzuje.

„*On the leg*,“ vraví a pošle loptu po zemi.

V bráne je dievča. Okrem nej hrá Indov syn, chlapec v zimnej bunde a ďalší dvaja chlapci. Ind má obuté sandále bez ponožiek.

„Bubi, prečo Indovia nenosia ponožky?“

„V Bratislave bola jedna Indka...“

„Tá, čo sa ma pýtala, prečo nie je v meste vidno žiadne káble?“

„Nie, to bola iná, tú už vyhodili, táto nosila v zime baleríny naboso. Keď sa jej spýtali, prečo si nedá aspoň ponožky, tak nevedela, čo to je.“

„To je blbosť. Musela vedieť, čo to je, veď minimálne na druhých ich musela vidieť.“

„No, povedala, že nevie.“

„Hm.“

S Matejom sme si pár rokov obrusovali hrany, až sme do seba presne zapadli. Najprv spolužiaci, potom srdiečka, bubi. Stihli sme už všetky veci, čo robievajú mladé